

Ze moet hem te slim af zijn... maar hij is onweerstaanbaar

Evie Dunmore

DE CHARMANTE SCHURK

XANDER
ROMAN

1

Buckinghamshire, zomer 1865

Jongedames hoorden niet languit op het kleed achter de chesterfield in de bibliotheek tegen zichzelf te liggen schaken. Ze hoorden niet vóór het ontbijt hun wangen met suikergoed vol te proppen. Dat wist Lucie. Maar het was zomervakantie en vreselijk saai: Tommy was als een verwaande kwast van Eton thuisgekomen en wilde niet meer met meisjes spelen, haar onlangs gearriveerde nichtje Cecily was zo'n kind dat snel huilt en Lucie vond zichzelf met haar amper dertien jaar te jong om enkel beschaafd van verveling dood te gaan. Haar moeder, daarentegen, zou dat waarschijnlijk een zeer nobele dood vinden. Maar de gravin van Wycliffe gaf dan ook aan de meeste dingen de voorkeur boven onbesuisd gedrag.

De geur van leer en stof zat in haar neus en in de bibliotheek was het aangenaam stil. De ochtendzon scheen op het schaakbord en liet de witte koningin helder stralen als een baken. Ze verkeerde in gevaar; een loslopend paard had een hinderlaag gelegd en Hare Majesteit stond nu voor de keus zich op te offeren om de koning te beschermen of hem te laten sneuvelen. Besluiteloos liet Lucie haar vingers over de glanzende ivoren kroon zweven.

Snelle voetstappen weerklonken op de gang.

Haar moeders delicate voeten... Maar moeder rende toch nooit?

De deur vloog open.

'Hoe kón je! Hoe kón je!'

Lucie verstijfde. Haar moeders stem trilde van verontwaardiging.

De deur sloeg met zo'n kracht dicht dat de grond ervan schudde.

'In het bijzijn van iedereen, de hele balzaal –'

'Kom, kom, stel je niet zo aan.'

Lucies maag kromp ineen. Het was haar vader, zijn ijzige toon was verveeld en scherp.

'Iedereen weet het, terwijl ik thuis lig te slapen, me nergens van bewust!'

'Mijn hemel. Waarom de vrouw van Rochester zich je vriendin noemt is me een raadsel. Ze vult je oren met roddels en moet je jou nu zien: je raaskalt als een gekkin. Ik had haar gisteravond weg moeten sturen; het is echt iets voor dat excentrieke mens om zichzelf uit te nodigen, om op een laat tijdstip en onaangekondigd te verschijnen –'

'Ze blijft hier,' snauwde mama. 'Ze móét hier blijven – één eerlijk iemand in een slangenkuil.'

Haar vader schoot in de lach. 'Lady Rochester, die éérlijk is? Heb je haar zoon gezien? Wat een eigenaardig rossig ventje. Ik durf te wedden dat hij niet eens een spruit van Rochester is –'

'En jij, Wycliffe? Hoeveel heb jij er verwekt onder je harem?'

'Nou, nou. Dat is beneden je waardigheid, vrouw.'

Er viel een stilte die zich uitstreckte en loodzwaar werd.

Lucies hart bonsde in haar borstkas, hard en pijnlijk, en zo luid dat ze het wel moesten horen.

Een snik verstoorde de rust en die trof haar als een stomp in de maag. Haar moeder huilde.

'Ik smEEK je, Thomas. Wat heb ik misdaan zodat je me niet eens discretie wilt gunnen?'

'Discretie... Mevrouw, je gegil is kilometers ver te horen!'

'Ik heb je Tommy geschonken,' zei ze tussen het snikken door. 'Dat werd bijna mijn dood en toch pronk je met dat... dat mens – waar iedereen bij is.'

'Alle heiligen, geef me geduld. Waarom zit ik met een overgevoelig vrouwspersoon opgezadeld?'

‘Ik hou zo van je, Thomas. Waarom, waarom kun je niet van mij houden?’

Een ongeduldige kreun. ‘Ik hou heus van je, vrouw, al maken die hysterische aanvallen van je het me wel moeilijk.’

‘Waarom moet het zo zijn?’ jammerde mama. ‘Waarom ben ik niet genoeg voor je?’

‘Omdat ik een man ben, mijn lieve. En dan wens ik nu graag rust in mijn bibliotheek.’

Het bleef een ogenblik stil, toen klonk er een berustende snik.

Daarna de dreun van de zware deur die opnieuw dichtviel in de verte. Een gebrul vulde Lucies oren. Haar keel zat vol met snoep; ze zou door haar neus moeten ademen. Maar dan zou hij haar horen.

Ze kon het volhouden. Ze zou haar adem inhouden.

Er klonk een *klik* van een aansteker. Wycliffe had een sigaret opgestoken. Vloerplanken kraakten. Leer knerpte. Hij was in zijn leunstoel gaan zitten.

Haar longen brandden en haar vingers leken krijtwit, vreemd en klauwachtig tegen de duizeligmakende sierkrullen van het kleed.

Toch bleef ze stil liggen. De koning en koningin werden wazig voor haar ogen.

Ze kon het volhouden.

Aan de randen van haar gezichtsveld werd het langzaam zwart. Het voelde alsof ze nooit meer adem zou halen.

Er ritselde papier. De graaf las het ochtendnieuws.

Op anderhalve kilometer van de bibliotheek, diep in het koele groene bos van Wycliffe Park, had Tristan Ballentine, de tweede zoon van de graaf van Rochester, zojuist besloten om voortaan al zijn zomers op Wycliffe Hall door te brengen. Hij zou misschien moeten aanpappen met Tommy, de grootste pedanterik op Eton, om zijn plan te verwezenlijken, maar alleen al voor de ochtendwandelingen zou dat de moeite waard zijn. In tegenstelling tot het

landgoed van het buitenverblijf van zijn familie, waar elke struik gesnoeid en geïnventariseerd was, kreeg de natuur in Wycliffe Park de vrije loop. Bomen werden knoestig. Struikgewas woekerde. De lucht geurde zoet naar bloemen. En hij had een uitstekende stek gevonden om Wordsworth te lezen: op een ronde open plek aan het eind van een holle weg. In het midden stond een grote menhir.

Dauw doorweekte zijn broekspijpen toen hij om de monoliet heen liep. Die leek verdacht veel op een elfenstein, verweerd en kegelvormig, hier neergezet voor de tijd begon. Natuurlijk was hij op zijn twaalfde te oud om in elfen en dergelijke te geloven. Dat had zijn vader hem overduidelijk gemaakt. Ook poëzie was verboden op Ashdown Castle. Romantische gedichten waren in strijd met de wapenspreuk van de familie Ballentine: 'Met moed en kracht'. Maar wie zou hem hier kunnen vinden? Wie zou het zien? Hij had zijn exemplaar van de *Lyrische balladen* van Wordsworth en Coleridge bij de hand.

Tristan schudde zijn jas uit en spreidde hem uit op het gras, waarna hij aanstalten maakte om languit op zijn buik te gaan liggen. Prompt schuurde de fijne stof van zijn broek als een maliënkolder over de kapotte huid van zijn achterwerk, en hij siste van pijn. Zijn vader zette zijn lessen kracht bij met een rietje. En gisteren had de graaf dat weer eens al te enthousiast gedaan. Dat was de reden waarom mama hem, Tristan, had gegrepen en hij zijn boeken had meegegrist, waarna ze waren vertrokken om de zomer bij haar vriendin lady Wycliffe door te brengen.

Hij probeerde een comfortabele houding aan te nemen door heen en weer te schuiven, maar gaf het uiteindelijk op, maakte zijn bretels los en begon de knopen van zijn hinderlijke broek los te maken. Het volgende moment begon de grond te beven.

Heel even verstijfde hij.

Hij griste zijn jas en dook weg achter de menhir toen een zwart paard dat over de holle weg aan kwam denderen in het zicht kwam.

Een schitterend beest, glimmend van het zweet, het schuim vloog van zijn bit. Het soort hengst waarop koningen en helden reden. Het dier kwam zo plotseling op de open plek tot stilstand dat de kluiten in het rond vlogen door zijn enorme hoeven.

Tristan hapte geschokt naar adem.

De ruiter was geen koning. Geen held. De ruiter was helemaal geen man.

Het was een meisje.

Ze droeg laarzen en een broek als een jongen en ze reed schrijlings, maar het was onmiskenbaar een meisje. Een koel glanzende sluier van ijsblond haar hing over haar rug en zwaaide als een zijden sjaal om haar heen toen het paard zich omdraaide.

Hij was niet in staat zich te verroeren, zelfs al had hij dat geprobeerd. Hij was verrukt, hield zijn blik strak op haar gezicht gericht. Was ze echt? Haar gezicht was volmaakt. Teer en hartvormig, met dunne wenkbrouwen en een koppig, puntig kinnetje. *Een elfje.*

Maar op haar wangen lag een felle roze blos en haar lippen waren samengeknepen tot een streep. Ze zag eruit alsof ze op het punt stond op dat grote zwarte dier ten strijde te trekken...

Ze liet zich van het zadel af glijden, en hij dook weg achter de steen. Eigenlijk zou hij tevoorschijn moeten komen. Zijn mond werd droog. Wat moest hij zeggen? Wat zei men tegen iemand die er zo liefvallig en woest uitzag?

Haar laarzen kwamen met een plofje neer op de grond. Ze mompelde een paar zachte woorden tegen de hengst. Toen werd het stil.

Hij strekte zijn hals. Het meisje was weg. Zachtjes sloop hij naar voren. Toen hij op zijn hurken ging zitten, zag hij haar op haar rug in het gras liggen met haar slanke armen wijd opzij.

Hij durfde misschien iets dichterbij te komen... en nog dichterbij zelfs. Hij ging rechtop staan en tuurde op haar neer.

Haar ogen waren gesloten. Haar wimpers lagen recht en donker op haar bleke wangen. De glanzende strengen van haar haar waai-

erden uit rond haar hoofd als stralen van een kille witte winterzon.

Zijn hart bonsde. Een felle pijn welde op uit zijn kern, een angstige drang, een soort vrees; dit was een zeldzame, waardevolle gelegenheid en hij was er totaal niet op voorbereid om die aan te grijpen. Hij had niet geweten dat er meisjes zoals zij bestonden, buiten de sprookjesboeken en de prinsessen uit de Scandinavische sagen die hij heel stiekem moest lezen...

Een nijdig gesnuif verscheurde de stilte. De hengst kwam dichtbij, met zijn oren plat en zijn tanden ontbloot.

‘Verdorie,’ zei Tristan.

De ogen van het meisje vlogen open. Ze staarden elkaar aan, zij plat op haar rug, hij boven haar uittorend.

In een flits kwam ze overeind. ‘Jij daar! Je bent op verboden terrein.’

Ze had klein van stuk geleken, maar nu stonden ze bijna oog in oog.

Hij voelde zijn gezicht verstarren tot een domme grijns. ‘Nee, ik –’

Ze kneep haar grijze ogen tot spleetjes toen ze hem aankeek. ‘Ik weet wie je bent. Jij bent de zoon van lady Rochester.’

Hij dacht eraan zijn hoofd te buigen. Dat ging hem zelfs vrij goed af. ‘Tristan Ballentine. Je dienaar.’

‘Je begluurde me!’

‘Nee. Ja. Nou, een beetje,’ gaf hij toe, want dat was zo.

Hij had geen slechter moment kunnen kiezen om zich te herinneren dat de klep van zijn broek nog half openhing. Onwillekeurig reikte hij naar de knopen, en de blik van het meisje volgde.

Ze hapte naar adem.

Voordat hij wist wat er gebeurde, schoot haar hand omhoog en voelde hij een explosie van pijn in zijn linkerwang. Wankelend en gedesorienteerd deinsde hij achteruit en greep naar zijn wang. Hij verwachtte half dat zijn hand rood besmeurd zou zijn.

Hij keek van zijn handpalm naar haar gezicht. ‘Dat was nergens voor nodig.’

Een vleugje onzekerheid, misschien wroeging, bekoelde heel even het vuur in haar blik. Toen hief ze met hernieuwde vastberadenheid haar hand. ‘Dat was nog niets,’ snauwde ze. ‘Laat me met rust, jij... kleine rooie.’

Zijn wangen gloeiden, maar niet van de klap. Hij wist dat hij sinds zijn verjaardag nauwelijks was gegroeid, en inderdaad was hij bang dat de beroemde Ballentine-lengte niet voor hem was weggelegd. Onderdeurtje, noemde Marcus hem. Hij balde zijn hand tot een vuist. Als ze een jongen was geweest, had hij haar gevloerd. Maar een heer hief nooit zijn hand tegen een meisje, zelfs niet als ze hem bijna aan het huilen maakte. Marcus, tja, die zou ongetwijfeld hebben geweten hoe hij dit venijnige elfje doortastend moest aanpakken. Tristan kon alleen maar snel de aftocht blazen, terwijl de klap nog steeds pijnlijk op zijn jukbeen pulseerde. De *Lyrische balladen* bleef verwaarloosd achter in het vochtige gras.

Londen, 1880

Als ze als man geboren was, zou dit allemaal niet aan de orde zijn. Dan zouden ze haar niet in een mufte wachtkamer laten zitten en zou ze niet het moeizame getik van een oude pendule tellen. De receptionist zou haar geen argwanende blikken toewerpen van achter zijn keurig georganiseerde bureautje. Dan zou ze hier vandaag helemaal niet zijn. Mr. Barnes, de redacteur en huidige eigenaar van de helft van London Print, zou het contract vorige week al hebben ondertekend. In plaats daarvan was hij 'op moeilijkheden gestuit' bij het afsluiten van de overeenkomst. Uiteraard. Er waren dingen die een vrouw kon doen alleen omdat ze een vrouw was, zoals in katzwijn vallen om een kleine teleurstelling, en er waren dingen die een vrouw niet kon doen omdat ze een vrouw was. Kennelijk hoorde een vrouw niet zomaar een aandeel van vijftig procent in een uitgeverij te kopen.

Ze liet haar hoofd naar achteren zakken tegen de donkere lambrisering, maar herinnerde zich te laat dat ze een hoed ophad toen die uit protest indeukte.

Het was haar bijna gelukt. Ze hadden het met een handdruk bezegeld; Barnes wilde graag snel verkopen om zich in India te vestigen. Zoals gebruikelijk in haar branche was het domweg een kwestie van afwachten. Jammer genoeg was geduld een deugd die ze niet bezat.

Achter haar neergeslagen oogleden dwaalde haar geest doelloos door London Print. Vanbuiten had het hoofdkantoor van de uit-

geverij een aantrekkelijke, moderne uitstraling: een grijze, chique granieten gevel van vier verdiepingen, in een van de steeds duurder wordende straten van Londen. Dat was passend voor een onderneming waarvan de twee bestverkochte periodieken elke maand geregeld ruim tachtigduizend vrouwen uit de hogere en middenklasse bereikten. De inrichting was echter even saai als de redactionele keuzes van de uitgever: de bureaus waren te klein, de kamers te schemerig en de verplichte zijingang voor de enige vrouw die hier werkte – de typiste, de dochter van Mr. Barnes – was een bediendetrap vol spinnenwebben. Als ze daadwerkelijk het kantoor wilde aanhouden, zou ze om te beginnen de zijingang wegdoen.

Bij het schrille geluid van een bel sloeg ze haar ogen open.

De receptionist was opgestaan. ‘Lady Lucinda, als u zo goed zou willen zijn.’

Toen ze het kantoor binnenging kwam Mr. Barnes op zijn gebruikelijke haastige manier naar haar toe. Haar hoed en tweedjasje hing hij op aan een overbelaste kapstok en toen ze aan zijn bureau plaatsnam, bood hij haar thee aan, een aanbod dat ze afwees omdat ze de trein terug naar Oxford moest halen.

In de linkerhoek wierp miss Barnes van achter haar bureau nog meer steelse blikken naar haar. Onnodig, eigenlijk, omdat de jonge vrouw haar al eerder in levenden lijve had gezien. Ze knikte naar haar en miss Barnes sloeg snel haar ogen neer naar haar schrijfmaschine. Ze was verdorie een aanvoerster van de beweging voor vrouwenkiesrecht, geen ontsnapte misdadiger. Al moest ze toegeven dat dat voor veel mensen op hetzelfde neerkwam.

Ook Mr. Barnes nam haar bedachtzaam op. ‘Het gaat om de directie. Die buigt zich momenteel over de vraag waarom u geïnteresseerd zou kunnen zijn in de overname van tijdschriften als *Home Counties Weekly* en *Discerning Ladies’ Magazine*.’

‘Geen overname, maar mede-eigendom,’ corrigeerde Lucie hem,

‘en mijn redenen zijn wat ze altijd al geweest zijn: de tijdschriften hebben een indrukwekkend breed bereik, een omvangrijk lezerspubliek en duidelijk nog steeds groeimogelijkheden. Bovendien blijkt uit uw aankoop van de dichtbundel *A Pocketful of Poems* dat London Print in staat is zich met succes uit te breiden tot de boekenmarkt. Iedereen die de uitgeverwereld in de gaten houdt zou geïnteresseerd zijn, Mr. Barnes.’

Belangrijker was dat er maar twee andere aandeelhouders waren, die ieder respectievelijk vijftientig procent van London Print bezaten, allebei slapende vennoten, van wie er een in het buitenland woonde. Dan zou ze zo goed als geen tegenwerking ondervinden bij haar redactionele besluitvorming.

‘Dat is allemaal waar,’ zei Mr. Barnes, ‘maar tot onze vorige afspraak was de directie zich er niet van bewust dat u achter het investeringsconsortium zit.’

‘Ik zie niet in wat dat met onze overeenkomst te maken heeft.’

Mr. Barnes trok nerveus aan zijn stropdas. Zijn kale schedel glom onmiskenbaar van de transpiratie. Dat was steevast het effect dat ze op mensen had: ze maakte hen nerveus. *Dat komt doordat je bijzonder wilskrachtig bent*, had Hattie uitgelegd, *misschien zou je wat meer moeten glimlachen om ze wat minder angst aan te jagen*.

Bij wijze van experiment lachte ze haar tanden bloot tegen Mr. Barnes.

Hij zag er alleen maar nog verontruster uit.

Hij begon omstandig zijn bril af te zetten en op te vouwen voordat hij haar ten slotte aankeek. ‘Milady. Staat u me toe om openhartig te spreken.’

‘Gaat uw gang,’ zei ze opgelucht.

‘U bent nogal actief in de politiek,’ zei Mr. Barnes behoedzaam.

‘Ik ben een aanvoester van de Britse beweging voor vrouwenkiesrecht.’

‘Inderdaad. En als zodanig bent u zich er ongetwijfeld van bewust dat u, eh, enigszins controversieel bent. Ik meen dat een artikel in *The Times* u onlangs precies zo heeft omschreven.’

‘Ik meen dat ik in het artikel “schaamteloos secreet” en “twistzieke tante” werd genoemd.’

‘Inderdaad,’ zei Mr. Barnes opgelaten. ‘De directie vraagt zich vanzelfsprekend af waarom iemand die ernaar streeft de huidige sociale orde omver te werpen geïnteresseerd is in het bezitten van zulke heilzame tijdschriften, laat staan een collectie romantische poëzie.’

‘Het lijkt wel alsof de directie vreest dat ik bijbedoelingen heb, Mr. Barnes,’ zei ze minzaam. ‘Dat ik niet in feite graag een goede zakelijke kans wil aangrijpen, maar via *Home Counties Weekly* een revolutie onder fatsoenlijke vrouwen uit de gegoede burgerij wil ontketenen.’

‘Ha ha,’ Mr. Barnes lachte. Dat was duidelijk precies wat hij had gevreesd. ‘Nou, nee,’ zei hij toen, ‘dan zou u lezeressen bij bosjes verliezen.’

‘Juist. Laten we de revolutionaire inspanningen maar aan *The Female Citizen* overlaten, nietwaar?’

Mr. Barnes vertrok zijn gezicht toen het radicale pamflet voor vrouwenrechten werd genoemd, maar hij herstelde zich al snel. ‘Met alle respect, de uitgeverwereld vereist een zekere passie voor het onderwerp, een grondige kennis van het lezerspubliek. Zowel *Discerning Ladies’ Magazine* als *Home Counties Weekly* is gericht op kwesties die relevant zijn voor de vrouw van goeden huize.’

‘Dat zou geen enkel probleem moeten zijn,’ zei Lucie, ‘aangezien ik zelf een vrouw van goeden huize ben.’ *In tegenstelling tot u, Mr. Barnes.*

De man zag er oprecht verward uit. ‘Maar die tijdschriften proberen gezonde vrouwelijke bezigheden te bevorderen... mode... het huishouden... een warm, gelukkig gezinsleven.’ Hij draaide

zich om naar de hoek, waar zijn dochter een tijdje geleden was opgehouden met typen. ‘Zo is het toch, Beatrix?’

‘Ja, vader,’ zei miss Barnes onmiddellijk. Ze had duidelijk geen enkel woord gemist.

Lucie hield haar hoofd schuin. ‘Miss Barnes, leest u *Home Counties Weekly* en *Discerning Ladies’ Magazine*?’

‘Natuurlijk, milady, elk nummer.’

‘En bent u getrouwd?’

Op de appelwangen van miss Barnes verscheen een bekoorlijk roze blosje. ‘Nee, milady.’

‘Heel verstandig.’ Ze draaide zich weer om naar Mr. Barnes. ‘Aangezien miss Barnes een enthousiaste lezeres van beide tijdschriften is, sluit de ongehuwde staat een interesse in “gezonde” vrouwelijke bezigheden kennelijk niet uit.’

Nu wist hij zich duidelijk geen raad. ‘Maar het verschil is dat mijn dochter geïnteresseerd is omdat zij al die dingen in het vooruitzicht heeft, en wel binnenkort.’

Aha.

Terwijl zij, Lucie, zulke vooruitzichten niet had. *Een huis. Een gelukkig gezinsleven.* Haar gedachtegang raakte even ontspoord. Vreemd, want dat zou niet het geval moeten zijn, het was immers waar wat Barnes zei. Zij beschikte niet over de eigenschappen waarmee ze een man kon verleiden, zoals de zachte welvingen en de vriendelijke ogen van miss Barnes, die alle huiselijke geneugten beloofden die een echtgenoot zich maar kon wensen. Nee, zij was een politiek activiste die al gauw de dertig naderde. Ze was een oude vrijster en in heel Engeland was er geen enkele ongehuwde gentleman geïnteresseerd in wat ze te bieden had. Toegegeven, ze had dan ook bar weinig te bieden. In haar ontvangkamer stond een drukpers en haar leven draaide om de goede zaak en een veeleisende kat. Voor de aandacht vragende aanwezigheid van een man was geen ruimte. Bovendien bestond haar belangrijkste campagne uit

de strijd tegen de Married Women's Property Act, de wet die het eigendomsrecht van de vrouw binnen het huwelijk regelde. In feite was dat de reden waarom ze op dat moment in deze stoel zat en met Mr. Barnes onderhandelde. Tenzij de wet gewijzigd of helemaal afgeschaft werd, zou ze haar kleine beheerfonds aan een eventuele toekomstige echtgenoot kwijtraken na haar huwelijk, evenals haar naam en rechtspersoonlijkheid, en dan zou ze heel letterlijk het bezit van een man worden. Dan zou ook het recht om te stemmen voor altijd buiten haar bereik zijn. Enorm verleidelijk. Nee, wat zij wilde was een stem in London Print. En het zag ernaar uit dat ze die haar wilden ontzeggen.

Ze verafschuwde wat ze nu zou moeten zeggen. Maar ze had niet een stuk of twaalf rijke vrouwen persoonlijk weten over te halen om in deze onderneming te investeren om hun uiteindelijk te moeten zeggen dat ze kort voor de eindstreep had gefaald. Was Barnes zich ervan bewust hoe deksels moeilijk het was om zelfs maar tien bemiddelde vrouwen in Groot-Britannië te vinden die hun geld konden uitgeven zoals ze wilden?

'Zoals u misschien weet, maakt de hertogin van Montgomery deel uit van het investeringsconsortium,' zei ze koel.

Mr. Barnes wipte geschrokken op in zijn stoel. 'Voorwaar.'

Ze keek hem ernstig aan. 'Ik zal dadelijk bij haar langsgaan om haar van onze vorderingen op de hoogte te stellen. Ik ben bang dat ze ontdaan zal zijn als ze moet constateren dat haar investering niet goed genoeg geacht werd.'

En een ontdane hertogin betekende een ontstemde hertog. Een machtige, ontstemde hertog, wiens invloed helemaal tot in India reikte.

Mr. Barnes haalde een grote zakdoek uit de binnenzak van zijn colbert en depte zijn voorhoofd. 'Ik zal uw, eh, argumenten aan de directie voorleggen,' zei hij. 'Ik ben ervan overtuigd dat daarmee al hun vragen afdoende worden beantwoord.'

‘Doet u dat.’

‘Ik stel voor dat we begin volgende week opnieuw afspreken.’

‘Dan zie ik u volgende week dinsdag, Mr. Barnes.’

De torenspitsen en blauwe loden daken van Oxford vloeiden samen met de schemerige hemel toen ze uit het station kwam. De goudkleurige zandstenen gebouwen van de universiteit straalden nog van de warmte nadat de zon al was ondergegaan. Normaal kon de aanblik van de oude stad de stemming waarin ze uit Londen terugkeerde kalmeren. De academische muren en colleges waren sinds de laatste kruistocht nauwelijks veranderd en slingerden zich even onuitwisbaar door de binnenstad als de vele zinloze geleerde tradities die met het sociale weefsel van Oxford waren doorgvlochten. Het had een geruststellende bestendigheid, de reden waarom ze zich tien jaar geleden hier had gevestigd. Er waren natuurlijk nog andere redenen waarom de stad een logische keuze was geweest: het was er aanzienlijk voordeliger dan in Londen, en hoewel het aangenaam ver van de nieuwsgierige blikken van de society verwijderd was, was het met de trein toch voldoende dicht bij het parlement in Westminster. Soms had ze heel even spijt dat de vrouwencolleges pas vorig jaar geopend waren, toen ze te oud en beslist te berucht was geweest om zich in te schrijven, maar in haar tijd was het haar in ieder geval gelukt om veelgeprezen universitair docenten voor enkele privélessen te betalen om haar algebra en Latijn te verbeteren. Maar ze had hoofdzakelijk voor Oxford gekozen omdat de stad ongetwijfeld onaangetast was door de tijd. Een eenvoudige wandeling door het centrum had haar geholpen om alles in de juiste verhoudingen te zien, vergelijkbaar met de onmetelijkheid van de zee: wat stelde de verbanning van huis van een vrouw immers voor tegenover deze muren die zevenhonderd jaar van de beste menselijke kennis beschermden? Op nog geen anderhalve kilometer ten oosten van haar huis aan Norham Gardens hadden

ooit genieën als Isaac Newton, John Locke en Jeremy Bentham gewerkt. In de zeldzame gevallen dat ze een grillige bui had, stelde ze zich voor dat de reeds lang overleden briljante geesten als grootvaderlijke spookverschijningen om haar heen kwamen staan en haar zachtjes aanmoedigden, omdat zij zich ook ooit aan zaken hadden gewijd die anderen als onzinnig hadden beschouwd.

Vanavond slaagde de stad er niet in haar op te fleuren. Ze werd nog steeds geplaagd door neerslachtigheid tegen de tijd dat ze haar huis had bereikt, en haar benen jeukten nog altijd van vermoeidheid. Op dit late uur kon ze moeilijk bij haar vriendinnen op bezoek gaan, hoewel Catriona waarschijnlijk nog zat te werken aan een oud manuscript in het appartement van haar vader in St. John's College... Daarom maakte ze haar voordeur open. Haar rusteloosheid zou niet afnemen door over de willoze Barnes te klagen. Een lange rit zou haar onrustige benen goeddoen, maar ze had haar paard niet meer gezien sinds ze uit Wycliffe Hall was vertrokken en misschien was de hengst allang dood. Ze liep door haar vaag verlichte gang, terwijl ze zich afvroeg of ze haar titel niet meer zou moeten gebruiken. Ze was al een tijdje alleen nog in naam een lady.

Ze knikte naar tante Honoria in haar portret aan de muur van de ontvangkamer en toen bleef ze staan in de deuropening naar de zitkamer. Haar lippen plooiden zich tot een spottend lachje. Nee, dit was beslist niet de woning van een dame van adel. De gehavende tafel midden in de kamer, omringd door een allegaartje van stoelen, was bezaaid met strategische kaarten, lege theekoppen en een half voorbereide nieuwsbrief van de suffragettebeweging. De naaimachine links tegen de muur werd voornamelijk gebruikt om spandoeken en sjerpen te maken. In de rechterhoek stond een manshoge dorre plant. Geen enkele uitnodiging van een keurige familie sierde de schoorsteenmantel boven de open haard. De muur eromheen was behangen met vergeelde krantenknipsels en het spandoek waarop ze haar favoriete citaat van Mary Wollstonecraft

had geborduurd: IK WIL NIET DAT VROUWEN MACHT HEBBEN OVER MANNEN, MAAR OVER ZICHZELF.

Het ergste was dat deze kamer zo nu en dan onderdak had verleend aan prostituees uit het Oxfordse bordeel, die via via over haar hadden gehoord en hulp hadden gevraagd, en dat er soms gegeneerde ongehuwde vrouwen langskwamen met vragen over anticonceptiemethoden. Ze had een doos met voorbehoedmiddelen verborgen in de onschuldig ogende kersenhouten kast. Zelfs haar vriendinnen waren niet van die doos en die bezoekjes op de hoogte, want hoewel 'gevallen vrouwen' redden momenteel bijzonder modieus was onder de regering van Gladstone, redde zij niemand: ze hielp haar bezoeksters zoals hun goeddunkte, wat ronduit schandalig was. Ja, de meeste beschaafde dames zouden snel haar huis uit vluchten.

Kleine pootjes roffelden over de vloerplanken en er schoot een zwarte flits op haar af. Boudicca krabbelde langs haar rok omhoog en installeerde zich zwaar op haar linkerschouder.

'Goedenavond, poes.' De gladde vacht was behaaglijk zacht en warm tegen Lucies wang.

Boudicca stootte met haar neus tegen haar voorhoofd.

'Heb je een prettige dag gehad?' kirde Lucie.

Weer een stootje. Ze stak haar hand omhoog en streelde de kat van haar oren tot haar achterlijf. Tevreden sprong Boudicca weer op de grond en schreed naar haar plekje bij de open haard, met haar staart met het onmiskenbare witte puntje als een uitroepteken recht omhoog.

Kreunend liet Lucie haar tas van haar schouder glijden. Ze had nog wat werk te doen en ze moest iets eten, want haar maag leidde haar af met nijdig geknor na een dag zonder lunch of avondeten.

Mrs. Heath, die al lang aan haar slechte eetgewoonten gewend was, had een pan met koude stoofpot op het fornuis in de keuken achtergelaten. Op de tafel lag naast een schoon bord de krant van vandaag te wachten.

Ze las terwijl ze at en klakte afkeurend met haar tong om de politieke krantenkoppen. In de huwelijksannonces zocht een boer met een inkomen van tweehonderd pond per jaar een vrouw van in de veertig om voor zijn varkens en zijn vijf kinderen te zorgen, in die volgorde. Daarover klakte ze extra afkeurend met haar tong. Tegen de tijd dat ze naar haar bureau in de zitkamer terugging, verzadigd en goed ingelicht, was achter de gesloten gordijnen van de erkerramen de avond gevallen.

Vanavond stond de hoogste stapel onbeantwoorde correspondentie op haar bureau in de hoek van vrouwenonderwijs. Ze had juist haar pen op het papier gezet toen ze iemand hoorde lachen. Fronsend keek ze op. Het schelle gegiechel was van Mabel, lady Henley, een weduwe, medesuffragette en de huurster van de andere helft van haar rijtjeshuurhuis. Deze regeling beviel hun goed, omdat die in overeenstemming was met het voorschrift dat ongetrouwde jonge vrouwen niet alleen mochten wonen. Maar het klonk alsof lady Henley voor haar raam stond, en haar kennende was er maar één reden waarom ze giechelde als een jonge maagd. En jawel, nu klonk het zachte, verleidelijke bromgeluid van een mannenstem.

Haar pen kraste door. Nog meer gelach. Van de dwaze streken van haar buurvrouw zou ze zich niets moeten aantrekken. Als een weduwe onbeschaamd genoeg was, kon ze zich discreet vrijheden permitteren die geen enkele ongehuwde vrouw zou durven nemen, en afgaande op wat ze door de tussenmuren van hun huis had opgevangen, durfde lady Henley die zo nu en dan wel te nemen. Riskant. Dom zelfs. Het kon ook Lucie in diskrediet brengen. Anderzijds installeerden de meeste mannen hun minnares in een chic appartement om zich te vermaken wanneer ze maar wilden, en iedereen deed vrolijk alsof die gewoonte niet bestond...

Door de gesloten gordijnen klonk een opgewonden vrouwelijk gilletje.

Lucie legde haar pen neer. Weduwe of niet, geen enkele vrouw was boven een schandaal verheven. En hoewel lady Henley niet aan de universiteit was ingeschreven, kwam ze via de suffragetteafdeling in contact met vrouwelijke studenten en daarom zou alles wat haar reputatie bezoedelde ook de vrouwen aan Oxford University bezoedelen, terwijl zij zich onberispelijk dienden te gedragen.

Ze liep om haar bureau heen en trok ruw de gordijnen opzij. Twee hoofden draaiden zich met een ruk om, en ze keek hen koel aan.

O. Wat drommel, nee.

Het licht uit haar kamer onthulde, zoals verwacht, een opgewonden lady Henley. Maar de man... Er was maar één man in Engeland met zulke volmaakt hoge jukbeenderen.

Zonder erbij na te denken schoof ze het raam omhoog.

‘Jij,’ beet ze hem toe.